

Arrest

nr. 202 136 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 december 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 11 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 8 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek en soenniet te zijn. U bent geboren in het dorp Gulabad, district Mehtarlam, provincie Laghman. U woonde hier tot u 10 jaar was, waarna u naar Pakistan verhuisde. In 2010, na de dood van uw vader, trok u samen met uw moeder, broer en 4 zussen terug naar uw geboortedorp Gulabad. Hier woonde u tot uw vertrek naar België. U maakte uw middelbare school af in Pakistan en begon te werken als arbeider bij uw terugkeer naar Afghanistan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de taliban u zullen vermoorden omdat u tegen hen bent. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Van november 2012 tot oktober 2013 werkte u als arbeider bij de International Security Assistant Forces (ISAF) op de Jonu basis in Helmand. U vertelde niemand over uw job en u vertelde aan uw familie dat u werkte in een hotel in Kabul. Uw contract werd niet verlengd omwille van problemen met uw supervisor en algemeen banenverlies. U keerde terug naar Gulabad en begon te werken als verkoper van fruit en groenten in het districtscentrum van Mehtarlam.

Op 24 november 2014 stond u in de ochtend buiten aan de moskee te praten met uw vriend D(...). Zijn oom was omgekomen bij een aanslag door de taliban op een checkpoint. A(...) en enkele anderen vervoegden zich bij het gesprek. Er ontstond een discussie. A(...) zei dat de taliban goed werk deed en dat jullie slaven van de Amerikanen zijn. U ging hier tegenin en stelde dat de taliban onschuldige mensen doden. Na deze discussie ging u naar huis.

Diezelfde dag, op 24 november 2014, ging u in de namiddag naar de rivier om te schrijven. Hier werd u rond 16u. aangevallen door A(...) en twee andere gemaskerde en gewapende mannen. Ze sloegen u en u hield er verwondingen aan uw lip aan over. U ging naar het ziekenhuis om de wonden te laten behandelen. U kreeg 4 hechtingen in uw lip.

Op 28 november 2014 vertrok u naar uw familie in Kabul. Op 30 november kwamen de taliban naar uw huis in Gulabad. U was niet thuis. Uw broer, I(...), deed de deur open en vertelde de taliban dat u niet thuis was. De taliban wilden uw huis doorzoeken. Uw zusjes verwittigden ondertussen uw moeder. Zij ging op zoek naar de papieren met betrekking tot uw werk bij ISAF en uw schoolrapporten. Uw moeder verbrandde al deze papieren in de oven. De taliban verlieten het huis en bedreigden u met de dood. Ze beschuldigden u ervan een spion te zijn.

Uw moeder belde u op om dit te vertellen en vroeg u om niet terug te keren naar Laghman. Uw oom, waarbij u op dat moment verbleef in Kabul, begon uw vertrek uit Afghanistan te regelen. U verbleef nog ongeveer 40 dagen afwisselend bij uw oom en tante in Kabul.

Omwille van uw problemen met de taliban verliet u Afghanistan op 11 januari 2015. U reisde met een smokkelaar via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland en kwam u op 9 november 2015 aan in België. Op 11 december 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, 9 foto's van uw werk bij ISAF, een brief van het ziekenhuis in Mehtarlam en een doktersattest uit België.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Vooreerst kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Wat betreft de asielmotieven die u heeft ingeroepen, met name uw vrees voor de taliban, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees allesbehalve geloofwaardig heeft gemaakt.

Zo maakte u allerminst duidelijk waarom de taliban u zouden hebben geviséerd. Noch u, noch uw familie hebben ooit problemen gekend met de taliban of een andere groepering actief in de regio (CGVS, p.25). Afgezien van uw werk bij de International Security Assistant Forces (ISAF) dat u reeds in 2013 beëindigde, blijkt uit uw relaas niet dat u ooit iets deed dat tegen de taliban gericht was. Echter, u haalde zelf aan dat de taliban niet van uw werkzaamheden bij ISAF op hoogte zouden kunnen zijn aangezien u dit aan niemand heeft verteld (CGVS, p.25). Verder liep u school, werkte u als verkoper en ging u in uw vrije tijd naar de moskee en de rivier.

Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u in discussie zou treden met mensen die u niet kent omtrent het onderwerp voor en tegen de taliban zijn. Van de verschillende mannen die mee de discussie voerden, kan u slechts één naam opnoemen, de naam van A(...). Van de andere personen heeft u geen idee wie ze waren of wat ze daar deden. Ook over de inhoud van de discussie bleef u zeer vaag. U verklaarde eerst dat de discussie een half uur duurde. Als u nadien gevraagd werd naar de inhoud van die discussie, haalde u slechts drie zinnen aan. Als u vervolgens gevraagd werd naar wat er nog meer werd besproken, kwam u niet verder dan te stellen dat er niets meer gezegd werd (CGVS, p.23). Dit kan niet overtuigen. Aangezien het hier gaat om een discussie die volgens uw verklaringen aan de basis lag van uw problemen, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u hier niet meer over kon vertellen.

Ook uw verklaring met betrekking tot de aanval die u zou hebben meegemaakt aan de rivier is zeer beperkt. U verklaarde dat ze met 3 mannen waren waarvan u er twee niet kende en dat ze u sloegen. U herinnerde zich slechts 2 zinnen die ze zouden gezegd hebben. Als er u gevraagd werd naar hoe het verder verliep, verklaarde u dat u naar huis ging en nadien naar het ziekenhuis. Het is onaannemelijk dat de taliban zouden besloten hebben om u eerst aan te vallen aan de rivier, waarna ze u vrij lieten, om dan een week later opnieuw naar u op zoek te gaan door een bezoek te brengen aan uw huis.

Wat betreft uw verklaring als zouden de taliban op 30 november 2014 bij u thuis zijn binnengevallen, dient nog te worden opgemerkt dat ook aan dit aspect van uw relaas weinig geloof kan worden gehecht. U kan namelijk zeer weinig vertellen over wie deze mannen waren en wat ze precies kwamen doen. U weet niet wat ze precies deden of zeiden toen ze binnenkwamen. U weet ook niet hoe lang ze binnen waren (CGVS, p.24). Aangezien het hier een serieuze bedreiging ten opzichte van uw persoon betrof, is het opmerkelijk dat u niet beter naar de omstandigheden van deze inval hebt gevraagd.

Bovendien is het ongeloofwaardig dat uw moeder de tijd zou hebben gehad om al uw documenten met betrekking tot uw voormalig werk bij ISAF en uw schoolrapporten bijeen te zoeken en deze te verbranden terwijl er 6 of 7 mannen van de taliban in uw huis zouden rondlopen op zoek naar u. De verklaring die u hiervoor gaf, namelijk dat de andere kinderen uw moeder zouden hebben verwittigd, is niet geloofwaardig en kan dus ook niet overtuigen. Het is immers zeer onaannemelijk dat de mannen van de taliban rustig voor uw deur zouden blijven wachten alvorens uw huis binnen te gaan (CGVS, pp.24-25).

Voorts is het opmerkelijk dat de taliban u eerder zouden hebben geviséerd maar dat zij sinds uw vertrek, nu al meer dan 2 jaar geleden, blijkbaar nog steeds niet opnieuw naar uw huis zouden zijn teruggekeerd om u te zoeken. Ook gedurende de 40 dagen dat u in Kabul verbleef, zouden de taliban geen moeite gedaan hebben om u op te sporen of om u te contacteren. Dit ondermijnt volledig de verklaring die u opgaf als zouden de taliban u altijd en overal blijven zoeken (CGVS, pp.25-26).

Tenslotte haalde u aan dat er veel mensen werden doodgeschoten door de taliban. Wanneer u gevraagd wordt meer over deze voorvallen te vertellen, stelde u enkel dat u hier geen details over kan geven (CGVS, p.24). Uw verklaringen zijn opnieuw zeer beperkt en dus weinig aannemelijk te noemen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen in positieve zin. De door u neergelegde werkgerelateerde foto's ondersteunen enkel uw profiel als arbeider bij ISAF, hetgeen hier niet ter discussie staat. De door u neergelegde taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit, welke door het CGVS eveneens niet betwijfeld wordt. Het doktersattest en de brief van het ziekenhuis stellen enkel vast dat u letsels heeft opgelopen, maar bieden geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen. Voorts dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op dit alles, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban u naar de toekomst toe zou vervolgen. Gezien uw asielaanvraag als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvraag op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is

om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbare school volledig heeft afgewerkt. U spreekt vlot verschillende talen waaronder Pashto en Urdu en u heeft bovendien noties van het Dari, Farsi, Hindi, Turks en Engels (CGVS, p.8). U heeft op verschillende plaatsen gewerkt en zodoende voldoende vaardigheden ontwikkeld waarmee u ook in de stad Kabul aan de slag kunt (CGVS pp.8-13). Voorts bent u reeds eerder in de stad Kabul geweest, u verbleef er namelijk 40 dagen lang zonder problemen (CGVS, p.25).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar tevens de nodige affiniteit heeft met een stedelijk bestaan/leven en er over het nodige netwerk beschikt om u in Kabul te re-integreren. Naast enkele vrienden in Kabul beschikt u met een oom en een tante tevens over twee gezinnen die u reeds in het verleden hebben opgevangen in de stad (CGVS, pp.5-6). Bijgevolg kunnen zij u ook desgewenst helpen en begeleiden bij een succesvolle terugkeer naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met “de zorgvuldigheidsplicht”.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Eerste middelonderdeel

Verzoeker stelt vast dat het CGVS niet in twijfel trekt dat verzoeker effectief afkomstig is uit Gulabad in de provincie Laghman.

Evenmin wordt ter discussie gesteld dat verzoeker voor ISAF werkte, doch dit wordt niet betrokken in de evaluatie van verzoekers beschermingsnood.

De UNHCR Guidelines van 2016, aanwezig in het administratief dossier, vermelden nochtans uitdrukkelijk dat burgers die werken of gewerkt hebben voor ISAF gevisieerd worden door gewapende opstandelingen (“AGE’s”), in het bijzonder de taliban. Mensen met dergelijk profiel zoals verzoeker, worden uitdrukkelijk vermeld als risicoprofiel met een beschermingsnood (blz. 37):

d) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the International Military Forces AGEs have reportedly threatened and attacked Afghan civilians who work for the international military forces as drivers, interpreters or in other civilian capacities. There are also reports of AGEs targeting former employees of the international forces and the government.

Het CGVS beperkt zich tot de stelling dat de Taliban niet op de hoogte waren van verzoekers activiteiten voor ISAF om dit probleem niet verder te bespreken.

Hiermee kan men echter niet volstaan. Het gaat om een objectief risicoprofiel.

Bovendien wenst verzoeker zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS verder te preciseren. Hij wenst met name aan te vullen dat tijdens de aanval bij de rivier, de drie aanvallers zijn dagboek meenamen.

In dat dagboek schreef verzoeker op zeer geregelde basis gedichten en mijmeringen, waaruit duidelijke zijn weerzin tegen de taliban blijkt, en waaruit bovendien kon afgeleid worden dat hij bij ISAF werkte.

Verzoeker realiseert zich dat het wellicht niet geloofwaardig overkomt dat hij pas in graad van beroep met deze verklaring komt. Verzoekers reden hiervoor is dat hij tijdens het verhoor zenuwachtig was, en daardoor dit belangrijk element uit zijn relaas vergat te vermelden. Hij was ook gefocust op het direct beantwoorden van de vragen van de protection officer, waardoor hij achteraf daar ook niet meer aan terug dacht toen hem op het eind van het verhoor de mogelijkheid werd gelaten om nog bijkomende toevoegingen te doen. Verzoeker zal aanwezig zijn op de zitting van uw Raad en is bereid om alle mogelijke vragen hierover te beantwoorden.

Verzoeker is voorts evident ook vragende partij dat het CGVS hem hierover opnieuw zou verhoren, om alle details dienaangaande te kunnen weergeven. Verzoeker vraagt dan ook dat, in geval uw Raad hieromtrent twijfel zou hebben, de bestreden beslissing zou worden vernietigd teneinde

Dit element heeft inderdaad een bijzonder belang, aangezien verzoeker er van uit gaat dat zijn aanvallers zijn dagboek gelezen hebben, en daaruit zullen afgeleid hebben dat hij een fervent tegenstander is van de taliban, en meer in het bijzonder dat hij voor ISAF gewerkt heeft.

Dit verklaart inderdaad waarom de taliban op 30 november 2014 met zes leden naar het huis van verzoeker gingen. Het is op dit punt, zoals het CGVS niet onterecht aangeeft immers weinig waarschijnlijk dat een enkele discussie over de taliban, zou leiden tot een doodsvonnis voor verzoeker vanwege de Taliban. Dat verzoeker een lesje werd geleerd en toegetakeld, lijkt ter zake te volstaan voor een eenvoudige kritiek op de taliban.

Maar doordat verzoekers dagboek werd meegenomen, vermoedt verzoeker dat Abid en zijn handlangers de lokale taliban hebben gewaarschuwd, nadat zij de inhoud ervan gelezen hadden. Het profiel van verzoeker als oud ISAF- medewerker maakt het wel geloofwaardig dat verzoeker bij hem thuis werd gezocht door de taliban. Zoals verzoeker vertelde, werd hij beschouwd als spion, en dat is ook exact hoe (oud-)medewerkers van ISAF volgens de Guidelines beschouwd worden.

De overige kritiek van het CGVS om te concluderen tot verzoekers ongeloofwaardigheid, lijkt niet te kunnen worden weerhouden.

Met betrekking tot de inval op 30 november 2014 stelt het CCVS met name dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zo weinig weet te vertellen over dit gebeuren. Verzoeker benadrukt daarbij echter dat hij alle informatie slechts uit tweede hand heeft. Daarenboven waren ook het aantal vragen over deze inval vrij beperkt (het hele vluchtrelaas werd overigens zeer kort afgehandeld door het CGVS — slechts 3,5 bladzijden van het gehoorverslag werden hierover vragen gesteld). Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn spontaan relaas (blz. 22 gehoorverslag) wel degelijk verklaard wat de taliban kwam doen, m.n. doorzochten ze het huis. Hij heeft dit nog eens herhaald als antwoord op de vraag hoe het gesprek tussen de taliban en verzoekers broer ging (blz. 24). De enige vraag die op die manier werkelijk onbeantwoord bleef was de duur van het bezoek.

Verzoeker verbaast zich ook over de twijfel die het CGVS heeft over het feit dat zijn moeder er in geslaagd is om de bewijzen van zijn werk voor ISAF te verbranden terwijl de taliban leden voor de deur stonden. Verzoekers verklaring hiervoor, ni. dat de taliban niet binnenkomen terwijl er nog vrouwen aanwezig zijn in het te bezoeken deel van de woning, wordt niet mee in rekening gebracht, terwijl die nochtans geloofwaardig voorkomt in de conservatieve Afghaanse context waarbij vrouwen enkel thuis ongesluierd zijn en waarbij contact met mannen zoveel mogelijk moet vermeden worden. Bovendien is het perfect mogelijk dat verzoekers moeder brood aan het bakken was in de over, zodat die al op stond bij aankomst van deze talibanleden.

Tot slot roept het CGVS nog in dat het vreemd is dat verzoekers huis in Gulabad gedurende ruim twee jaar sinds 30 november 2014 niet meer werd bezocht door de taliban. Verzoeker wijst er echter op dat de taliban in zijn streek zeer sterk staat, zoals ook blijkt uit het EASO rapport aanwezig in het administratief dossier. Nu de taliban heeft kunnen vaststellen dat verzoeker niet meer woont in Gulabad, zijn er voldoende informanten die de taliban zouden kunnen informeren over verzoekers terugkeer. Intussentijd weet de taliban evenzeer dat een nieuw bezoek zinloos is.

Tweede middelonderdeel

Verzoeker wijst op zijn talloze activiteiten die hij in België onderhoudt, maar ook reeds in Afghanistan heeft uitgeoefend, en die als "westers" worden beschouwd.

Verzoeker zingt, schrijft en tekent.

Alvast in tekenen is verzoeker zeer bedreven en getalenteerd.

Mevrouw F.[...], zijn lerares in een "atelier artistique" is onder de indruk van zijn talent en schrijft (stuk 3):

«[...]»

Verzoeker voegt als bijlage een reeks foto's van zijn deelname aan deze ateliers (stuk 4), en van de werken die hij gemaakt heeft (stuk 5).

Ook een andere leerkracht, de heer R.[...] getuigt van zijn uitzonderlijke talent (stuk 6):

«[...]»

Een brief van mevrouw S. M. [...] van 5 juni 2017 (stuk 7) gaat in dezelfde richting en bespreekt zijn groot tekentalent. Zij heeft het daarnaast ook over zijn grote zangtalent ("il a la voix d'un ange lorsqu'il chante").

Dit zangtalent wordt eveneens bevestigd door de heer C. D. [...] (stuk 8), die schrijft:

«[...]»

Verzoeker registreert inderdaad muziek, d.w.z. hij zingt allerhande bestaande liederen (zowel traditioneel Afghaanse als internationale hits) die worden opgenomen en op een website geplaatst. Het betreft een soort online platform waar ook samen met anderen kan worden gezongen. Verzoeker verschijnt onder meer op volgende opgenomen video's:

[...]

Verzoeker is er gekend onder zijn gebruikersnaam "[...]".

Verzoeker speelt zelf ook gitaar en beluistert graag muziek (zie foto's stuk 9).

Tot slot schrijft verzoeker ook gedichten. Hij voegt een kopie bij van gedichten en mijmeringen die hij recent neerschreef in Pashtou. Hij tracht een beëdigde verklaring daarvan bij te brengen voor de zitting van uw Raad.

De bijgebrachte verklaringen getuigen verregaand van verzoekers verwestersing.

Hij zingt, schrijft en tekent, met passie en veel talent.

Bovendien blijkt duidelijk uit de bijgebrachte foto's dat verzoeker een westers uiterlijk heeft (hij kleedt zich westers, heeft een stoppelbaard in plaats van een lange traditionele baard, ...), dat hij zich niet houdt aan conservatieve opvattingen, zoals bv. het contact met vrouwen vermijden.

Verzoeker wijst er op dat de Guidelines van UNHCR van 2016 wijzen op een risico voor wie zich "verwesterd" gedraagt. De Guidelines stellen ter zake:

j) Individuals -perceived as "Westernized"

AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fail under other profiles, such as profile I.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.

Verzoeker riskeert met zijn westers uitziend uiterlijk en zijn westerse gebruiken ook te worden beschouwd als een spion voor het westen.

Daarbij dient bovendien ook rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker lange tijd buiten Afghanistan heeft gewoond (tot zijn 22 jaar in Pakistan, tot 2010), en dat hij ook tijdens zijn verblijf in Afghanistan gedurende een lange tijd in contact is geweest met Westerlingen, met name tijdens zijn werk voor ISAF in de periode november 2012 - oktober 2013.

Aangezien hij intussen ook al tweeënhalf jaar geleden Afghanistan verlaten heeft (sinds begin januari 2015), is het zeer de vraag of en in welke mate verzoeker zich nog zal kunnen aanpassen aan de conservatieve mentaliteit in Afghanistan, zeker gelet op het feit dat de Taliban elke vorm van muziek en ontspanning verbiedt.

Verzoeker riskeert het mikpunt te worden van vervolging omwille van zijn westerse uiterlijk, zijn passie voor muziek en kunst. Bovendien heeft hij een verleden bij ISAF.

Deze elementen maken dat hij een risicoprofiel heeft waarvoor op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde geeft verzoeker aan dat hij uiteraard ook bereid is om ook hieromtrent verdere verklaringen af te leggen ten aanzien van uw Raad en/of ten aanzien van het CGVS. Desgevallend dient de beslissing vernietigd te worden voor verder onderzoek."

En

"1.

Het artikel 48/5 Vreemdelingenwet luidt:

"§ 3. [...]"

In casu stelt het CGVS dat verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft in Kaboel, daarmee impliciet erkennend dat in zijn geboortestreek een risico op willekeurig geweld bestaat in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet.

Volgens het artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met de "algemene omstandigheden" in Kaboel en met de "persoonlijke omstandigheden" van verzoeker. Verzoeker moet er in veiligheid zijn, en het moet redelijk zijn dat hij zich er vestigt.

2.

Welnu, verzoeker stelt vast dat verweerder tekort schiet in zijn onderzoek naar de algemene omstandigheden in Kaboul.

Verweerder verwijst naar objectieve informatie die zijn stelling zou ondersteunen. In concreto verwijst hij naar het EASO Country of Origin Information Report van november 2016 dat in het administratief dossier zou zitten.

Welnu, verzoeker stelt vast dat het EASO rapport dat in het administratief dossier zit, dateert van januari 2016. De bevindingen van het CGVS worden dan ook niet gestaafd door het administratief dossier. Verweerder verwijst immers naar de nood om actuele en betrouwbare informatie te gebruiken bij de evaluatie van de actuele toestand in Afghanistan (blz. 3 van de bestreden beslissing, voorlaatste alinéa). Verzoeker moet vaststellen dat de door het CGVS in het administratief dossier gebruikte informatie al anderhalf jaar oud is, zodat het CGVS niet hard kan maken dat hij zich inderdaad op actuele informatie steunt. Ook de UNHCR Guidelines die in het administratief dossier steken dateren van april 2016. Zij zijn zeker nuttig om tendenzen weer te geven maar niet om concrete en actuele analyses te maken voor het risico op willekeurig geweld in een welbepaalde regio, zoals in casu in Kaboul.

De nood aan actuele informatie is temeer cruciaal, nu verweerder zelf aangeeft dat de volgende elementen van belang zijn in de evaluatie van het bestaan van een toestand van algemeen willekeurig geweld: het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflictgerelateerde incidenten en het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. Zeker voor de eerste twee actoren is recente informatie cruciaal. Verweerder steunt zich bij de evaluatie daarvan thans niet op elementen die kunnen geverifieerd worden in het administratief dossier.

Het volstaat niet dat het CGVS desnoods het rapport van EASO uit november 2016 alsnog bijbrengt samen met zijn eventuele nota. De elementen waarop verweerder zich steunt ter staving van zijn beslissing moeten immers aanwezig zijn in het administratief dossier op het moment waarop de beslissing wordt genomen.

De bestreden beslissing moet dan ook minstens worden vernietigd opdat verweerder de mogelijkheid wordt gelaten om een nieuwe beslissing te nemen waarbij rekening wordt gehouden met alle mogelijke recente elementen ter evaluatie van het risico op terugkeer naar Kaboel.

3.

Zelfs indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vernietiging zich niet opdringt indien verweerder het rapport van EASO van november 2017 alsnog bijbrengt in de loop van de procédure, dan nog wijst verzoeker er op dat de huidige beslissing onvoldoende duidelijkheid bestaat over de criteria die verweerder zelf naar voor schuift.

Met name heeft hij het zoals aangehaald over: het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflict gerelateerde incidenten en het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

Welnu, uit de bespreking op blz. 4 van de bestreden beslissing, waaruit moet blijken dat in Kaboul een sterke aanwezigheid is van de ANA en de ANP, en dat het gros van de aanslagen gericht is tegen "high profile"⁷ doelwitten, met name tegen leden van de overheid (ANSF, of buitenlandse diplomaten), dan nog blijkt er geen duidelijkheid te bestaan over met name het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten.

Het volstaat immers niet om vast te stellen dat er mogelijk collateral damage onder de burgerbevolking is bij dergelijke high profile aanslagen, en dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden niet voorkomen in de stad. Er worden daarbij immers nog steeds geen absolute cijfers vermeld van het aantal burgerdoden en incidenten, zodat verweerder zijn eigen critérium voor evaluatie negeert.

Bovendien was er recent, op 31 mei 2017, een zware bomaanslag waarbij klaarblijkelijk tientallen burgers om het leven kwamen, en een veelvoud gewond werd (stuk 10 - artikel New York times). De vraag is dan ook in welke mate deze informatie actueel nog correct is en kan worden vol gehouden.

4.

Tot slot wijst verzoeker er nog op dat ook het redelijkheidsonderzoek van dit intern vestigingssalternatief onvoldoende onderzocht werd door verweerder.

Volgens UNCHR (stuk 11, §29) omvat dit onderzoek onder meer de mogelijkheid om een voldoende inkomen te hebben:

Si la situation est telle que le demandeur sera dans l'incapacité de gagner sa vie ou d'avoir accès à un logement, ou que les soins médicaux ne peuvent être dispensés ou sont notoirement insuffisants, la zone ne peut être considérée comme une possibilité raisonnable.

In casu ver wijst verweerder naar het feit dat verzoeker meerdere talen spreekt en dat hij al meerdere jobs uitoefende, zodat dit volgens hem volstaat om er van uit te gaan dat verzoeker in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Verweerder maakt daarbij echter abstractie van het feit dat Kaboul volgens de Guidelines, aanwezig in het administratief dossier, op vijftien jaar tijd zijn bevolking heeft zijn vertienvoudigen, van zo'n 500.000 inwoners in 2000 naar zo'n 5 miljoen (schatting) op vandaag. De toestand waarin terugkeerders en IDP's verblijven blijkt schrijnend en er blijkt een algemeen tekort aan tewerkstellingsmogelijkheden.

De algemene vaststellingen dat verzoeker diverse talen spreekt en al eerder andere jobs uitoefende, kunnen bezwaarlijk volstaan als garantie dat verzoeker in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij geen steun zal kunnen krijgen van zijn oom en tante bij wie hij voorheen verbleef. Hij heeft bij deze familieleden nog een zware schuld af te lossen (zij bekostigden namelijk verzoekers vlucht) en hij is daar persona non grata geworden. Verzoeker wijst er op dat hij in zijn gehoor bij het CGVS nooit de mogelijkheid heeft gekregen om dit toe te lichten. De vragen over zijn oom en tante in Kaboul werden immers niet gesteld in functie van een

mogelijk intern vestigingalternatief, maar enkel om na te gaan hoe verzoeker zijn vluchtroute er uit zag.

Ook om die reden dient de bestreden beslissing op zijn minst te worden vernietigd voor completer onderzoek door het CGVS."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke

omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst wil terugkeren omdat zij vreest door de taliban te worden vermoord omwille van haar vroegere werkzaamheden in dienst van de International Security Assistant Forces (ISAF) en het feit dat zij zich uitgesproken heeft tegen de taliban.

De verzoekende partij verklaart dat zij van november 2012 tot oktober 2013 werkzaam was als arbeider bij de ISAF op een basis in Helmand. Na beëindiging van haar contract zou zij teruggekeerd zijn naar haar geboortedorp Gulabad, gelegen in het district Mehterlam van de provincie Laghman, waar zij aan de slag zou zijn gegaan als verkoper van fruit en groenten in het districtscentrum. Op 24 november 2014 zou de verzoekende partij aan de moskee van Gulabad in een discussie verwickeld zijn geraakt met een zekere A. Daarin zou de verzoekende partij de taliban hebben bekritiseerd en A. hem ervan hebben beschuldigd een slaaf van de Amerikanen te zijn. Toen de verzoekende partij zich diezelfde dag in de namiddag naar de rivier in het dorp Nawra begaf om er wat te schrijven, zou zij daar door A. en twee gemaskerde mannen zijn opgezocht en geslagen omdat zij zich tegen de taliban had geuit. Het schrift waarin de verzoekende partij beschouwingen en gedichten had neergepend zou door haar belagers zijn

meegenomen. Vervolgens zouden de taliban op 30 november 2014 zich naar het huis van de verzoekende partij in Gulabad hebben begeven. De verzoekende partij zou zich op dat moment bij haar familie in Kaboel hebben bevonden. De moeder van de verzoekende partij zou er door haar zusjes van op de hoogte zijn gebracht dat de taliban aan de deur stonden en vervolgens haar documenten met betrekking tot haar werk voor de ISAF en haar schoolcertificaten verbrand hebben in de oven. Bij het verlaten van haar huis zouden de taliban de verzoekende partij ervan beschuldigd hebben een spion te zijn en haar met de dood hebben bedreigd. De verzoekende partij zou er vervolgens door haar moeder van op de hoogte zijn gebracht dat zij gezocht werd door de taliban en dat zij niet naar Laghman diende terug te keren. De oom bij wie zij in Kaboel verbleef zou vervolgens een smokkelaar hebben geregeld, die de verzoekende partij op 11 januari 2015 het land uit hielp.

In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij haar eerder uiteengezette asielmotieven en voegt daaraan toe dat zij ook omwille van haar artistieke bezigheden een vrees koestert ten aanzien van haar land van herkomst. Zij stelt dat zij zingt, schildert en gedichten schrijft. Om deze activiteiten te staven voegt ze verschillende stukken aan het verzoekschrift (stukken 3-10). Zij betoogt dat zij behalve door haar artistieke activiteiten ook door haar jarenlange verblijf buiten Afghanistan en haar westerse mentaliteit en voorkomen dermate is "verwesterd" dat zij het risico loopt om in haar land van herkomst als "spion voor het Westen" te worden aanzien. Zij stelt zich de vraag of en in welke mate zij zich nog zal kunnen aanpassen aan de conservatieve mentaliteit in Afghanistan, zeker gelet op het feit dat de taliban elke vorm van muziek en ontspanning verbieden.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ten aanzien van haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert op grond van de door haar aangevoerde feiten en elementen.

Nog daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de confrontatie met A. en zijn kompanen en het bezoek van de taliban aan haar huis, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij actueel een risico loopt om door de taliban te worden vervolgd of bedreigd indien zij terugkeert naar haar land van herkomst. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er zich sinds de inval van de taliban in haar huis op 30 november 2014 nog feiten hebben voorgedaan die erop kunnen wijzen dat zij actueel, meer dan drie jaar later, nog steeds door de taliban zou worden gevisieerd. Zij bevestigde tijdens haar gehoor op 8 mei 2017 dat de taliban sinds haar vertrek niet meer naar haar huis zijn gekomen en dat zij haar familie sindsdien niet meer hebben gecontacteerd. Zij stelt in haar verzoekschrift dat de taliban hebben kunnen vaststellen dat de verzoekende partij niet meer in Gulabad woont, dat zij over voldoende informanten beschikken die hen zouden kunnen informeren over haar terugkeer en dat zij weten dat een nieuw bezoek in tussentijd geen zin heeft. Zij brengt evenwel geen enkel concreet element aan dat deze beweringen, die gebaseerd blijken op loutere vermoedens, kan staven. Zij verklaart bovendien niet waarom de taliban haar niet komen opzoeken zijn in Kaboel toen zij daar gedurende veertig dagen verbleef. Het zou volgens haar nochtans makkelijk zijn voor de taliban om haar ook daar te vinden (stuk 7, gehoorverslag, p. 25). Wat betreft haar voormalig werk voor de ISAF, verklaarde de verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij dit reeds in 2013 beëindigde en dat de taliban hier niet van op de hoogte kunnen zijn geweest aangezien zij hier met niemand over praatte. Zij bevestigde tevens dat zij noch haar familie in het verleden ooit problemen heeft gehad met de taliban (stuk 7, gehoorverslag, p. 9, 12, 25).

Waar kan worden aangenomen dat A. en zijn kompanen de verzoekende partij aan de rivier een lesje hadden willen leren naar aanleiding van de kritiek die zij eerder die dag op de taliban had geuit, is het veel minder aannemelijk dat de verzoekende partij louter op grond van haar uitspraken aan de moskee door de taliban als een spion van het Westen zou zijn beschouwd en moest worden gedood, laat staan dat zij haar om die reden nog steeds zouden viseren. Dit wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift beaamd. Zij geeft echter aan dat het dagboek waarin zij aan de rivier aan het schrijven was door haar aanvallers werd meegenomen. Uit de gedichten en mijmeringen in het dagboek zou duidelijk haar afkeer voor de taliban blijken en zou bovendien kunnen worden afgeleid dat zij ooit voor de ISAF werkte. Zij vermoedt dat haar belagers kennis hebben genomen van de inhoud van haar dagboek en de lokale taliban hebben gewaarschuwd, die haar vervolgens bij haar thuis kwamen zoeken. De verzoekende partij voert aan dat zij dit belangrijk element tijdens haar gehoor vergat te vermelden omdat zij toen zenuwachtig was en zich focuste op het rechtstreeks beantwoorden van de vragen van de dossierbehandelaar en er om die reden ook niet meer aan dacht toen haar op het einde van haar gehoor de mogelijkheid werd gelaten om toevoegingen aan haar relaas te doen. Deze uitleg overtuigt echter allermindst. Het is volstrekt niet aannemelijk dat de verzoekende partij een dermate belangrijk element in haar asielrelaas, dat *nota bene* moet verklaren waarom de taliban haar ervan

beschuldigden een spion te zijn en haar wilden vermoorden, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldde louter en alleen omdat zij zenuwachtig was. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst en kreeg op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om haar asielrelaas uitgebreid uiteen te zetten zonder daarbij te worden onderbroken door de dossierbehandelaar (stuk 16, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 7, gehoorverslag, p. 22). Zij werd tijdens dit laatste gehoor overigens uitdrukkelijk gevraagd of de taliban konden weten dat zij bij de ISAF werkte, wat zij ontkende (stuk 7, gehoorverslag, p. 25). De Raad besluit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de taliban van haar werkverleden bij de ISAF op de hoogte zouden zijn geraakt nadat zij haar dagboek in handen zouden gekregen hebben. Dit plaatst de geloofwaardigheid van de beschuldiging van spionage en de daaraan gerelateerde doodsbedreigingen op de helling.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij zich in haar vrije tijd bezig houdt met zingen, schrijven en tekenen, zoals kan blijken uit de bij het verzoekschrift gevoegde getuigenissen, foto's en documenten (stukken 3-10). Zij toont evenwel niet aan dat zij omwille van haar artistieke activiteiten een vrees dient te koesteren bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Vooreerst heeft de verzoekende partij van dit asielmotief op geen enkel ogenblik gewag gemaakt tijdens haar administratieve procedure. Nochtans geeft zij aan dat zij haar artistieke bezigheden reeds in Afghanistan zou hebben uitgeoefend. Indien zij voor haar komst naar België reeds problemen zou hebben ondervonden met de taliban of andere groeperingen omwille van haar als "westers" beschouwde activiteiten, kan worden verwacht dat zij dit zou melden, *quod non*.

De verzoekende partij wijst erop dat er video-opnames van haar terug te vinden zijn op een online zingplatform (www.smule.com) en voegt de link naar vier van dergelijke opnames. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op twee van deze opnames niet zichtbaar is. De video's van de verzoekende partij blijken in het algemeen niet dermate vaak te zijn afgespeeld of becommentarieerd dat zij de bijzondere aandacht trekken van bezoekers aan het platform, dat in totaal zo'n 50 miljoen leden en 20 miljoen 'uploads' zou tellen zoals blijkt uit voormelde website zelf. De verzoekende partij toont niet aan dat de video's die zij op dit forum plaatst haar blootstellen aan een reëel risico om door de taliban of andere groeperingen te worden teruggevonden, te meer daar zij op dit forum een artiestennaam gebruikt. Daarenboven verklaart de verzoekende partij ter terechtzitting van 7 februari 2018 niet te weten of men in Afghanistan op de hoogte is van deze website.

Verder bevestigt de verzoekende partij ter zitting dat zij geen geld verdient met haar artistieke activiteiten en zij er dus niet afhankelijk van is voor haar levensonderhoud. De verwachting dat de verzoekende partij haar hobby als schilder, dichter en muzikant verder uitoefent in de privésfeer – zoals klaarblijkelijk reeds het geval was vóór haar komst naar België – kan niet worden beschouwd als een fundamentele aantasting van haar rechten. In dit verband dient er nog op gewezen dat in het kader van de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet *in casu* een intern vestigingsalternatief wordt voorgesteld in Kaboel, welke stad blijkens de informatie in het administratief dossier respectievelijk bijgebracht door de verwerende partij gecontroleerd wordt door de Afghaanse overheid (zie verder).

Dat de verzoekende partij louter omwille van haar "westers" uiterlijk, opvattingen en gedragingen in haar land van herkomst zou worden beschouwd als een spion van het Westen, maakt zij niet aannemelijk. Uit niets blijkt dat Afghaanse mannen die geen lange baard hebben, zich westers kleden – wat dit ook moge betekenen – en er geen conservatieve opvattingen op na houden een reëel risico lopen om door de taliban of andere opstandelingen te worden geviséerd in gebieden waar de Afghaanse autoriteiten aanwezig zijn, waaronder Kaboel. De verzoekende partij toont tevens op geen enkele manier aan dat haar verblijf sinds eind 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie kunnen in dezen niet volstaan.

De vertaling van de bij het verzoekschrift gevoegde gedichten, door de raadsman van de verzoekende partij neergelegd op 24 januari 2018, kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen en overwegingen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing zijn terecht.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, door de verwerende partij bijgebracht middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 31 januari 2018) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft de Islamitische Staat (IS) sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat de informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel die aanwezig is in het administratief dossier dateert van januari 2016 en derhalve niet actueel is. Zij meent dat het niet volstaat dat de verwerende partij alsnog recentere informatie bijbrengt middels een eventuele nota aangezien de elementen waarop zij zich ter staving van haar beslissing steunt aanwezig dienen te zijn in het administratief dossier op het moment dat de beslissing wordt genomen. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat hij *in casu* over volheid van rechtsmacht beschikt en haar asielaanvraag aan een nieuw onderzoek dient te onderwerpen, daarbij rekening houdend met de elementen die aanwezig zijn in het administratief dossier dan wel door de partijen worden bijgebracht vóór het sluiten van de debatten. De Raad stelt vast dat de verwerende partij middels een aanvullende nota die werd neergelegd op 31 januari 2018 het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 heeft bijgebracht. De Raad heeft zich voor bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel op dit rapport gebaseerd.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel niet actueel of correct is. Voormeld EASO-rapport bevat wel degelijk informatie aangaande het aantal incidenten en burgerdoden met betrekking tot de onderzochte periode en maakt tevens melding van de aanslag van 31 mei 2017 waarover de verzoekende partij een persartikel voegt (stuk 12). De Raad erkent op basis van het geheel van de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier dat zich in Kaboel met enige regelmaat aanslagen voordoen en dat daarbij ook burgerslachtoffers vallen. Hij stelt op basis van diezelfde informatie vast dat zich in Kaboel een patroon aftekent van aanslagen gericht tegen 'high profile'-doelwitten waarbij Afghaanse burgers niet als dusdanig worden geviséerd. Gelet op de aard en omvang van het willekeurig geweld in Kaboel, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat Afghaanse burgers louter door hun aanwezigheid in de stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbare school volledig heeft afgewerkt. U spreekt vlot verschillende talen waaronder Pashto en Urdu en u heeft bovendien noties van het Dari, Farsi, Hindi, Turks en Engels (CGVS, p.8). U heeft op verschillende plaatsen gewerkt en zodoende voldoende vaardigheden ontwikkeld waarmee u ook in de stad Kabul aan de slag kunt (CGVS pp.8-13). Voorts bent u reeds eerder in de stad Kabul geweest, u verbleef er namelijk 40 dagen lang zonder problemen (CGVS, p.25).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar tevens de nodige affiniteit heeft met een stedelijk bestaan/leven en er over het nodige netwerk beschikt om u in Kabul te re-integreren. Naast enkele vrienden in Kabul beschikt u met een oom en een tante tevens over twee gezinnen die u reeds in het verleden hebben opgevangen in de stad (CGVS, pp.5-6). Bijgevolg kunnen zij u ook desgewenst helpen en begeleiden bij een succesvolle terugkeer naar Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Het algemeen betoog inzake de toestand waarin teruggekeerde asielzoekers en intern ontheemden in Kaboel verblijven en de tewerkstellingsmogelijkheden aldaar kan geen afbreuk doen aan bovenstaande motieven nu de verzoekende partij, gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat zij in de stad Kaboel in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de

naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelfs oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het rechtsplegingsdossier geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partij suggereren. Algemene informatie over de schrijnende toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de hoger weergegeven redelijkheidstoets waarin de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij terdege in rekening werden genomen.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat zij bij haar oom en tante in Kaboel *persona non grata* is geworden omdat zij bij hen nog haar reiskosten dient af te lossen en zij daarom haar broertje hebben geslagen, merkt de Raad op dat zij zich tot een loutere bewering beperkt en op geen enkele wijze aantoonst dat geen enkel familielid of kennis bereid zou kunnen worden gevonden om haar tijdelijk op te vangen. De Raad stelt bovendien vast dat UNHCR volgens richtlijnen van 19 april 2016, die werden opgenomen in het administratief dossier, aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden ook zonder ondersteuning van hun familie of gemeenschap kunnen leven in stedelijke gebieden die onder de controle van de Afghaanse regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Gelet op verzoekers talenkennis en vaardigheden kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij ook zonder ondersteuning van zijn familie in staat is een bestaan uit te bouwen in een stad als Kaboel.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS